

Extracte de
BALADA D'OCELLS I SERPS

Gaudiu de les primeres pàgines de l'esperada
nova entrega d'*Els Jocs de la Fam*.

ELS JOCS DE LA FAM
**BALADA
D'OCELLS I SERPS**
SUZANNE COLLINS

fanbooks

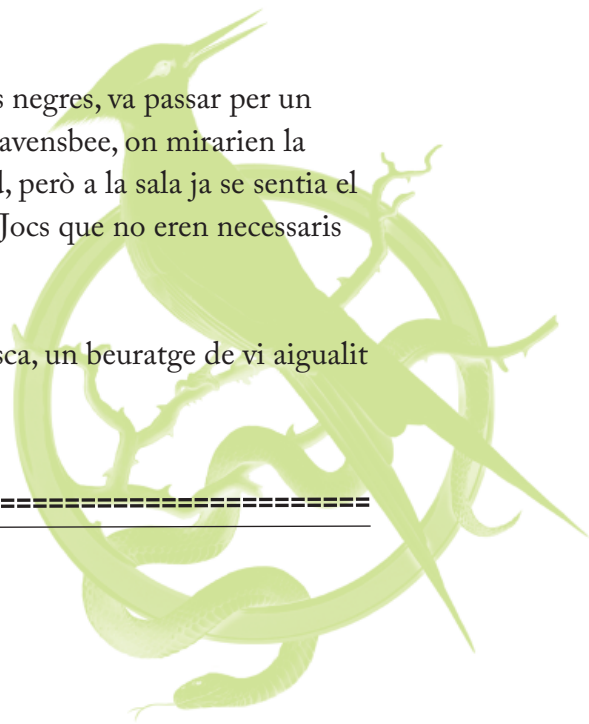
Les espectaculars escales de l'Acadèmia podien acollir tot l'alumnat i, per tant, podia encabir fàcilment el seguit d'empleats, professors i estudiants que es dirigien a les celebracions del dia de la sega. En Coriolà les va enfilat a poc a poc, tractant de transmetre una dignitat despreocupada per si algú es fixava en ell. La gent el coneixia (o com a mínim havia conegut els seus pares i avis) i d'un Snow es tenien certes expectatives. Enguany, començant avui mateix, ell també esperava aconseguir reconeixement personal. Fer de mentor als Jocs de la Fam era el seu projecte final abans de graduar-se a l'Acadèmia a mitjan estiu. Si feia un paper excepcional com a mentor, amb un historial acadèmic brillant, li concedirien un premi monetari prou considerable per pagar la matrícula a la Universitat.

Es farien vint-i-quatre tributs, un noi i una noia de cadascun dels dotze districtes vençuts, triades a l'atzar per lluitar a mort al circ dels Jocs de la Fam. Tot estava estipulat al Tractat de Traïció que havia posat fi a la rebel·lió dels Dies Foscos dels districtes, una de les moltes sancions imposades als rebels. Com en el passat, les ofrenes s'abocarien al Circ del Capitoli (un amfiteatre actualment en estat ruïnós que s'havia fet servir per a esdeveniments esportius i altres entreteniments abans de la guerra) amb armes per matar-se les unes a les altres. L'espectacle gaudia del patrocini del Capitoli, però molta gent se'n desentenia. El repte era com tornar-lo més interessant.

Amb això al cap, s'havien assignat mentors als tributs. Vint-i-quatre dels alumnes més grans i brillants de l'Acadèmia havien estat escollits per a aquesta funció. Els detalls de tot plegat encara s'havien de decidir. Es parlava de preparar cada ofrena per a una entrevista personal, potser amb una mica de paperot davant les càmeres. Tothom estava d'acord que si els Jocs de la Fam havien de continuar, calia que esdevinguessin una experiència més profunda, i l'emparellament del jovent capitolí amb els tributs dels districtes havia despertat la curiositat del públic.

En Coriolà va creuar per un accés guarnit amb estendards negres, va passar per un passadís amb sostre de volta i va entrar a la cavernosa Sala Heavensbee, on mirarien la retransmissió de la cerimònia de la sega. No arribava gens tard, però a la sala ja se sentia el xivarri del professorat, l'alumnat i uns quants funcionaris dels Jocs que no eren necessaris per a la retransmissió de la jornada d'inauguració.

Els Àvoxes s'esmunyien entre el públic amb safates de posca, un beuratge de vi aigualit

condimentat amb herbes i mel. Era una versió embriagadora d'aquella beguda amarga que havia sostingut el Capitoli durant la guerra i que, suposadament, evitava caure malalt. En Coriolà va agafar una copa i va xarrupar una mica de posca amb l'esperança d'eliminar qualsevol rastre del brou de col. Ara bé, tan sols es va permetre fer-hi un glopet. Era més fort del que la majoria de gent es pensava, i els anys anteriors havia vist membres de la classe alta fent el ximple després de prendre'n massa.

Encara el considerava ric tothom, però a hores d'ara la seva única riquesa era el seu encant, que prodigava amb generositat mentre s'endinsava entre la multitud. Els rostres s'il·luminaven quan saludava amb simpatia alumnes i professors, preguntant per la família i deixant anar algun afalac aquí i allà.

–Encara dono voltes a la seva classe sobre represàlies de districte.

–M'encanten les detonacions!

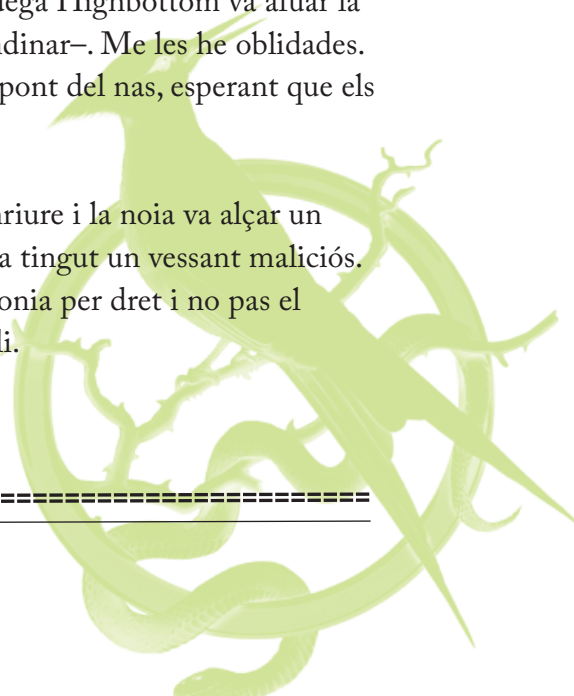
–Com va anar l'operació d'esquena de la seva mare? Bé, digui-li que és la meva heroïna.

El degà Casca Highbottom, l'home a qui s'atribuïa la creació dels Jocs de la Fam, supervisava personalment el programa de la tasca de mentor. Es va presentar ell mateix als alumnes amb tota l'energia d'un somnàmbul, ulls somiosos i, com de costum, col·locat de morfina. El seu físic, en altres temps atractiu, semblava consumit i amb pelleringues pertot arreu. Les tisorades precises d'una recent tallada de cabells i el seu vestit acabat de planxar només accentuaven el seu deteriorament. Gràcies a la seva fama com a inventor dels Jocs, encara conservava mínimament el seu estatus, però corrien rumors que la Junta Directiva de l'Acadèmia ja començava a perdre la paciència.

–Ep, aquí –va engegar embarbussadament, tot bellugant un paper rebregat per damunt del cap–. Que ara llegeixo això. –Els alumnes van demanar silenci, tractant d'escoltar-lo per damunt del xivarri de la sala–. Jo llegeixo un nom, i vosaltres ja veureu de qui es tracta. D'acord? Bé, doncs. Districte 1, noi, li toca a... –El degà Highbottom va afuar la mirada cap al paper, provant d'afinar la vista–. Ulleres –va rondinar–. Me les he oblidades. –Tothom li va mirar les ulleres, que tenia col·locades sobre el pont del nas, esperant que els seus dits les trobessin–. Ah, som-hi, doncs. La Lívia Cardew.

Al rostre petit i angulós de la Lívia es va dibuixar un somriure i la noia va alçar un puny tot exclamant «Sí!» amb una veu estrident. Sempre havia tingut un vessant maliciós. Com si el caramellet assignat fos simplement el que li corresponia per dret i no pas el resultat que la mare dirigís el banc més important del Capitoli.

=====

A mesura que el degà Highbottom anava farfallejant la llista, assignant un mentor a cada noi i noia de districte, en Coriolà sentia augmentar la desesperació. Després de deu anys, s'havia manifestat una pauta. Els districtes 1 i 2, més ben alimentats i més afins al Capitoli, donaven més victòries, amb els tributs de pesca i agricultura del 4 i l'11 seguint-los de prop. En Coriolà havia esperat que li toqués algú de l'1 o del 2, però res, i encara es va sentir més agreujat quan a en Sejà li va correspondre el noi del districte 2. Va sortir el districte 4 sense que tampoc l'esmentessin, i la seva última possibilitat real de victòria (el noi del districte 11) es va assignar a la Clemència Dovecote, filla del secretari d'Energies. A diferència de la Lívia, la Clemència va rebre la notícia de la seva bona sort amb tacte, apartant-se la mata de cabells negres com el carbó per damunt de l'espatlla mentre s'apuntava amb aplicació l'ofrena al quadern.

Alguna cosa fallava quan no es reconeixia un Snow, que resulta que a més era un dels alumnes més notables de l'Acadèmia. En Coriolà començava a pensar que s'havien oblidat d'ell (potser li atorgarien un càrrec especial?), quan, per a la seva consternació, va sentir el degà Highbottom balbucejar:

—I en darrer lloc, però no menys important, la noia del Districte 12... li toca a en Coriolà Snow.

